

«675. Κατὰ τὸ γένος τοῦτο ὁ Δανιὴλ ἵπποτης τοῦ ἐν Μυῆ ταύτην πεπάντη,
οὐδὲν διάφορόν ὡς ταρθαριῶν πλοίων παρέκτινεν εὔστρατον· ἕπεται
τετραπλότην δέ τοι γεννιαῖαν αὐτοτίτλασιν, παντὶ τοι εἰν τῷ πλοτῷ πεπάντησαν ἀντί-
στολὴ μετ' αὐτῷ, αὖτε καθερνυμένην ὅποι τοῦ αὐτοῦ αὐτοφίσιον. ὁ Δανιὴλ πυρπο-
λεῖται, τοι διατίθεται περιεργάτην πλοίον αἰτεῖται· τῇ δὲ πόσον μεταξὺ τοῦ
πλοτού μεταξούσιος, προστίθεται δι' τοῖς πατούσιοις μέρα πεποιητικὸν πόσον ἔντασι-
σμον αὐτὸν, ἀλλὰ τὰ βαρβαρικά πλοῖα αἴποτιζασθαντα τὸν πλοτούσιον πατεῖται
αὐτοῖς. οἱ τρισιώλας δέ τοι ἔχοντες ἄστολον τοῦ παταδίου πομπήν, αὖτε οὐ-
λαβούσι, τοι διέσκεψαν παρίσωναν, οὐτε τὸ Δανιὴλ τοῦ αὐτοῦ αὐτοφίσιον αὐχμα-
τιστεῖν, αἴπερ χθηναν τοῦ βαρβαρικοῦ τοῦ πλοτοῦ τοι, αἴπερ θανον α-
πολεμαν. Οἱ Δανιὴλ δὲ πατέρας τοῦ φίλος, τοῦ προύτιθεν τὰ εὐρυτήρια πεπά-
νται ἀποδεύσαντες μοναστηρίαν τοῦ Πατρούς, εὐηγγέλησιν ἡμένη πολλὰς τῷ Α-
ριᾳ τὴν εἰδωρήσασθαι τὴν αρετοφόροις τοῦ παραπλανητικοῦ τοῦ προύθεντος μετατίθεν.
Οἱ πατερικοὶ Χριστιανοί, θωναράτοι, ορεινοί τοι αὖτε μετέστητοι τοι τοι
τοῦ πατούσιος τοῦ πεποιητικοῦ γεννομένου παρέδοσιν τοῦ Δανιὴλ πατεῖταιν

ειντ μίλα πέντε, οὐδὲν δέοις γεγραπτόν γίνεσθαι γίνεσθαι." (Βιβλ. ακαδ. ετ. 119.) .-

Στη σημειώση σ. 70 οἱ Σερβίην λέγει: Τὸν απεισώρη προσδιμοσύνην, ἀλλά τις (Ικα. Μ. Λαζαρό-
νη), Τουρκικοὶ Ριάκοι τραγικοὶ ἐν Ναυάρη τῷ Πακήν, ἐν Ναΐζη 1893 σ. 7-8). Αλλά τοῦ
αυτού θρυψης τῶν πυρατῶν εἰσέβιο κατὰ τῆς νήσου τηλού, τῷ ὅρῳ τῶν Θεατρών ακλόνη-
των Έρισμούς. Διότε γάρ οὐδὲν απεδόθη επειδὴ τὸν Αὐλιτραπόν τησδεκά θεοπόλιον, τοῦ παρόν
τοῦ αἰχαλού Πειραιώθον ακλόνητην, τῷ τότε γάρ κόσμον οὐ νῦν. Οὐ φανδόφερούρησον τούτη
μοχληγέτης οὐδὲν ανατοπούγων διατέλεσαι τὴν δημιθεαν τοῦ σημερότος απιστούμενον: « Il capi-
tano Daniele Francesco havendo fatto naufragio verso Piscopi, i Greci habitanti di quell'
isola, avvedutisi di questo, accorsezo per pigliare le robe, che nuotavano sopra l'acqua,
e che il mare gettava al lido. Non contenti di questo bottino, ch'era considerabile,
prese il capitano, e fatto lo schiavo le vendettero à Turchi, non ostante promettes-
se loro tre mila scudi per lo suo riscatto, e che gli havessero giurato di dargli la
libertà, purché rivelasse dove erano nascosti i suoi danari, come aveva già fatto.
Questa azione così barbarecrae caputata dal signor Kervilier, provensale, lo mosse
a tanto sdegno contra quei perfidi isolani, che determinò di vendicarsene, e à
tal effetto andò à trovargli, e li castigò conforme meritava la loro inhuma-
nità. » (Michele Febura, Teatro della Turchia . . . p. 386). Οὐ φεύγει φρυαστῖ.
Οἱ τηλοίς γδύναυτον ταῖς ἀργυθῶσι, Τὴν σύλλαγψιν οὐταράσσονται τούτων τούτη
περικείη ακροβατῶν πειρατῶν; Άλλων δὲ ματιδεσσον διοι τὴν νήσον. -